

POSTANOWIENIE

Dnia 19 marca 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Romualda Spyt

w sprawie z powództwa J. K.
przeciwko Okręgowej Komisji Egzaminacyjnej w P.
o odszkodowanie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 19
marca 2024 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu
z dnia 12 sierpnia 2022 r., sygn. akt VII Pa 36/22,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Powód J. K. wniósł (ostatecznie) o zasądzenie od Okręgowej Komisji Egzaminacyjnej w P. kwoty 12.480 zł wraz z ustawowymi odsetkami od 6 lutego 2017 r. do dnia zapłaty tytułem odszkodowania za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia.

Sąd Rejonowy w Poznaniu, wyrokiem z dnia 7 lutego 2022 r., oddalił powództwo i orzekł o kosztach procesu.

Z motywów Sądu Rejonowego wynika, że uzasadnioną podstawą rozwiązania stosunku pracy w trybie art. 52 § 1 pkt 1 k.p. było przechowywanie przez powoda na nośnikach mobilnych ogromnej ilości danych wrażliwych, do przechowywania których powód nie miał uprawnień (dane osobowe

przystępujących do egzaminu zawodowego, eksternistycznego, przystępujących do egzaminu maturalnego; kopia folderu z komputera Dyrektora OKE; treść pism dotyczących odwołań, unieważnień, zastrzeżeń z danymi osobowymi; korespondencja z różnymi instytucjami; dane osobowe egzaminatorów egzaminu zawodowego; ewidencja czasu pracy pracowników; listy płac za lata 2006-2008; dane osobowe i pracowników - informacja o karach, wydanych zaświadczeniach, szczegółowe dane osobowe i płacowe pracowników z systemu PŁATNIK; wyniki egzaminu maturalnego wraz z numerem PESEL zdającego; pliki zawierające wzory podpisów J. P., J. K. oraz Dyrektora OKE; miesięczne raporty finansowe; umowy i stawki wynagrodzenia za realizację zadań w projektach; informacje o operacjach bankowych - 876 plików; dane dotyczące między innymi wynagrodzeń, umów o dzieło, umów zleceń; pliki PDF z danymi do wydruku świadectw i dyplomów; plik zawierający ustawienia (hasła) poczty elektronicznej OKE czy materiały egzaminacyjne). Były to dane z wielu lat, co podważa stanowisko powoda, jakoby stanowić one miały kopie bezpieczeństwa. Do danych takiego rodzaju powód mógł mieć dostęp w związku z realizacją jego obowiązków pracowniczych, tj. np. przy skopiowaniu danych na czas naprawy sprzętu komputerowego. Po ustaniu takiej konieczności, powód powinien jednak te dane niezwłocznie usunąć, co wynikało nie tylko z jasnych regulacji wewnętrznych pozwanej, ale i z logicznego toku rozumowania pracownika mającego styczność z takim zakresem danych osobowych oraz z konieczności zabezpieczenia tego rodzaju danych przed ujawnieniem. Nieodpowiednie zabezpieczenie nośników z danymi potwierdza również to, że sama komisja powołana celem zabezpieczenia i zbadania zawartości tych nośników nie miała problemu z ich fizycznym odnalezieniem (niezabezpieczone szuflady, biurka) i przejrzaniem ich zawartości. Nie było wiarygodne twierdzenie powoda, że przechowywał pamięci przenośne w stalowych szafach, gdyż nie znalazło to potwierdzenia w pozostałym materiale dowodowym, który Sąd Rejonowy uznał za wiarygodny (między innymi zeznania członków komisji).

Sąd Rejonowy nie podzielił stanowiska powoda, że dane na nośnikach pamięci były odpowiednio zabezpieczone, że podstawa zwolnienia była dla powoda niezrozumiała oraz że przełożeni powoda wiedzieli o zawartości nośników pamięci,

które zostały mu przekazane celem utylizacji w 2010 r. i w 2014 r. a powód, zgodnie z poleceniem przełożonego, miał je przechowywać do czasu podjęcia przez przełożonego decyzji w tym zakresie oraz że nośniki pamięci powód przechowywał w metalowych szafach.

Sąd Rejonowy, powołując się na art. 56 § 1 k.p., art. 58 k.p. oraz art. 52 § 1 pkt 1 i § 2 k.p., wskazał, że powód dopuścił się zarzucanego mu ciężkiego naruszenia podstawowych obowiązków pracowniczych, a pozwana zachowała termin na złożenie powodowi oświadczenia o rozwiązaniu z nim umowy o pracę bez wypowiedzenia z jego winy.

Sąd Okręgowy w Poznaniu, wyrokiem z dnia 12 sierpnia 2022 r., oddalił apelację powoda od wyroku Sądu Rejonowego i rozstrzygnął o kosztach postępowania apelacyjnego.

Sąd Okręgowy podzielił ustalenia faktyczne Sądu Rejonowego i przyjął je za własne, aprobując także oddalenie licznych wniosków dowodowych zgłoszonych przez powoda. Zaakceptował także przedstawioną przez Sąd Rejonowy ocenę prawną ustalonych okoliczności faktycznych.

W skardze kasacyjnej od powyższego wyroku powód zarzucił naruszenie przepisów postępowania:

(-) art. 327¹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. w związku z art. 382 k.p.c., przez ich nieprawidłowe zastosowanie polegające na wadliwym sporządzeniu uzasadnienia wyroku Sądu drugiej instancji w części dotyczącej ustalenia stanu faktycznego i rozważań prawnych przez podzielenie ustaleń faktycznych i prawnych sądu i uznanie ich za własne oraz zaniechaniu własnych ustaleń/ocen, w sytuacji, gdy uzasadnienie Sądu pierwszej instancji nie poddaje się kontroli instancyjnej i nie spełnia wymogów określonych w art. 327¹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. „na tle istoty sprawy (tj. art. 30 § 4 k.p. w związku z art. 52 § 1 pkt 1 k.p. i art. 18^{3a} § 1 i 3 k.p.)”, gdyż sporządzone przez Sąd pierwszej instancji uzasadnienie zawiera rażące braki i nie można odtworzyć toku rozumowania Sądu pierwszej instancji - co ma wpływ na wynik sprawy, gdyż wykazywane wady uniemożliwiają kontrolę wyroku Sądu drugiej instancji;

(-) art. 278 § 1 k.p.c. w związku z art. 235² § 1 pkt 2 i 3 k.p.c. w związku z art. 227 k.p.c. i art. 232 zdanie drugie k.p.c., przez ich nieprawidłowe zastosowanie

polegające na dokonaniu oceny zawartości pendrive'ów (bez fizycznego zapoznania się z nimi) i na skutek pominięcia i nieprzeprowadzenia zgłoszonego przez powoda wniosku dowodowego, co obciążało Sąd również z urzędu w sytuacji, gdy zgodnie z art. 278 § 1 k.p.c., biegły powinien ocenić zawartość pendrive'ów i po przejrzeniu ich zawartości, ocenić, czy znajdują się na nich pliki należące do przełożonego powoda (J. P.), a także czy przełożony powoda (jako informatyk), wygrywając te pliki, musiał zapoznać się z zawartością pendrive'ów - co ma wpływ na wynik sprawy z uwagi na pominięcie zawnioskowanego dowodu z opinii biegłego i, dalej, ocenę materiału dowodowego oraz zastosowanie prawa materialnego;

(-) art. 235² § 1 pkt 2 i 3 k.p.c. w związku z art. 227 k.p.c., art. 235² § 2 k.p.c. i 382 k.p.c. przez ich nieprawidłowe zastosowanie polegające na pominięciu zawnioskowanych przez powoda w apelacji dowodów (dowodu z opinii biegłego, dowodów z zeznań świadków, dowodów z dokumentacji pozwanej oraz Centralnej Komisji Egzaminacyjnej w W.) z uwagi na ich nieprzydatność w sprawie, gdy dowody te miały celu ustalenie istotnych dla rozstrzygnięcia faktów („art. 51 § 1 pkt 1 k.p.”, „art. 51 § 2 k.p.”, art. 18^{3a} § 1 i 3 k.p.) - co ma wpływ na wynik sprawy, gdyż Sąd – z uwagi na brak dowodów - uznał, że w rozumieniu „art. 51 § 1 pkt 1 k.p.”, art. 51 § 2 k.p., art. 18^{3a} § 1 i 3 k.p.” 1) doszło do ciężkiego naruszenia podstawowych obowiązków pracowniczych, 2) ewentualnie pozwana zachowała 1-miesięczny termin do złożenia powodowi oświadczenia o rozwiązaniu w trybie „art. 51 § 1 pkt 1 k.p.” umowy o pracę; 3) faktyczną przyczyną rozwiązania umowy o pracę w trybie „art. 51 § 1 pkt 1 k.p.” była określona w art. 18^{3a} § 1 i 3 k.p. przesłanka dyskryminująca; jednocześnie zawnioskowane przez powoda dowody służyły wykazaniu faktów pozwalających na ocenę wskazanych okoliczności;

(-) art. 227 k.p.c. w związku z art. 235² § 1 pkt 2 i 3 k.p.c. w związku z art. 235 § 1 k.p.c. w związku z art. 235¹ k.p.c. w związku z art. 266 § 1 k.p.c. w zw. art. 271 § 1 k.p.c., przez ich błędną wykładnię polegającą na uznaniu, że sąd nie ma obowiązku przeprowadzenia dowodów na okoliczność wiarygodności określonych dowodów w sytuacji, gdy prawidłowa wykładnia przepisów prowadzi do wniosku, że do istoty sprawy, oprócz przesłanek określających dochodzone roszczenie, należy zaliczyć również fakty/okoliczności związane z wiarygodnością

źródeł osobowych – co ma wpływ na wynik sprawy, gdyż nieprzeprowadzenie dowodów z zeznań świadków (Z. H., M. R., J. P., M. K.) spowodowało, że wadliwie została oceniona wiarygodność tych dowodów oraz ich moc dowodowa i doprowadziło do błędnych ustaleń faktycznych wadliwego zastosowania prawa materialnego.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący wskazał na istotne zagadnienie prawne polegające na ustaleniu, czy z jednej strony przedmiotem dowodu (wniosku dowodowego) mogą być fakty mające na celu zakwestionowanie wiarygodności/prawdziwości źródeł osobowych (art. 227 k.p.c.), a z drugiej strony, czy fakty/okoliczności związane z wiarygodnością źródeł osobowych należą do istoty sprawy z perspektywy prawa materialnego. *A contrario*, czy sąd na podstawie art. 235² § 1 pkt 2 k.p.c. w związku art. 227 k.p.c. może pominąć wniosek dowodowy zmierzający do zakwestionowania wiarygodności źródeł osobowych (świadków/stron).

Skarżący stwierdził również, że skarga jest oczywiście uzasadniona z uwagi na naruszenie przepisów postępowania:

(-) art. 327¹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. w związku z art. 382 k.p.c., przez ich nieprawidłowe zastosowanie polegające na wadliwym sporządzeniu uzasadnienia wyroku Sądu drugiej instancji w części dotyczącej ustalenia stanu faktycznego i rozważań prawnych przez podzielenie ustaleń faktycznych i prawnych sądu i uznanie ich za własne oraz zaniechaniu własnych ustaleń/ocen w sytuacji, gdy uzasadnienie Sądu pierwszej instancji nie poddaje się kontroli instancyjnej i nie spełnia wymogów określonych w art. 327¹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. na tle istoty sprawy (tj. art. 30 § 4 k.p. w związku z art. 52 § 1 pkt 1 k.p. i art. 18^{3a} § 1 i 3 k.p.), gdyż sporządzone przez Sąd pierwszej instancji uzasadnienie zawiera rażące braki i nie można odtworzyć toku rozumowania Sądu pierwszej instancji, a jednocześnie Sąd drugiej instancji nie poczynił własnych ustaleń faktycznych; naruszenie jest oczywiste i widoczne *prima facie*, gdyż Sąd drugiej instancji (wcześniej Sąd pierwszej instancji) powinien (czego nie uczynił): 1) ustalić, a następnie dokonać oceny prawnej, czy przesłanki wskazane w dyscyplinarnym zwolnieniu są jasne i zrozumiałe (art. 30 § 4 k.p.); 2) poczynić ustalenia faktyczne na tle dyscyplinarnego zwolnienia w zakresie modelowego czasu przechowywania plików zawierających

dane osobowe i ustalić, czy powód te normy naruszył; 3) ustalić, a następnie dokonać oceny prawnej w zakresie rzeczywistej przyczyny rozwiązania przez pozwaną z powodem umowy o pracę (art. 18^{3a} § 1 i 3 k.p.);

(-) art. 278 § 1 k.p.c. w związku z art. 235² § 1 pkt 2 i 3 k.p.c. w związku z art. 227 k.p.c. i art. 232 zdanie drugie k.p.c., przez ich nieprawidłowe zastosowanie polegające na dokonaniu oceny zawartości pendrive'ów (bez fizycznego zapoznania się z nimi) i na skutek pominięcia i nieprzeprowadzenia zgłoszonego przez powoda wniosku dowodowego, co obciążało sąd również z urzędu w sytuacji, gdy zgodnie z art. 278 § 1 k.p.c., biegły powinien ocenić zawartość pendrive'ów i po przejrzeniu ich zawartości, ocenić, czy znajdują się na nich pliki należące do przełożonego powoda (J. P.), a także czy przełożony powoda (jako informatyk), wygrywając te pliki, musiał zapoznać się z zawartością pendrive'ów;

(-) art. 235² § 1 pkt 2 i 3 k.p.c. w związku z art. 227 k.p.c. i art. 235² § 2 k.p.c., przez ich nieprawidłowe zastosowanie polegające na 1) niepodaniu przy wydaniu postanowienia dowodowego podstawy prawnej pominięcia zawnioskowanych przez powoda w apelacji dowodów w sytuacji, gdy art. 235² § 2 k.p.c. nakłada na sąd obowiązek podania podstawy prawnej postanowienia dowodowego; 2) przyjęciu oceny Sądu pierwszej instancji w zakresie pominięcia zawnioskowanych dowodów w zakresie przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego, zeznań świadków (w tym wniosku o przeprowadzenie dowodu z uzupełniających zeznań świadków) i wniosków dowodowych o zobowiązanie do przedłożenia odpowiednio pozwanej oraz Centralnej Komisji Egzaminacyjnej w W. dokumentacji i jednocześnie uznanie - z uwagi na brak dowodów, że w rozumieniu „art. 51 § 1 pkt 1 k.p. i art. 51 § 2 k.p. i art. 18^{3a} § 1 i 3 k.p.” powód nie wykazał, że: 1) doszło do ciężkiego naruszenia podstawowych obowiązków pracowniczych, 2) ewentualnie pozwana zachowała 1-miesięczny termin do złożenia powodowi oświadczenia o rozwiązaniu w trybie „art. 51 § 1 pkt 1 k.p.” umowy o pracę; 3) faktyczną przyczyną rozwiązania umowy o pracę w trybie „art. 51 § 1 pkt 1 k.p.” była określona w art. 18^{3a} § 1 i 3 k.p. przesłanka dyskryminująca.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga jest oczywiście uzasadniona (pkt 4).

Na wstępie podkreślić należy, że w sytuacji, gdy skarga kasacyjna nie zarzuca obrazy jakiegokolwiek przepisu prawa materialnego stanowiącego podstawę wyrokowania sądu odwoławczego, to w konsekwencji nie jest możliwa ocena, czy naruszenie przepisów prawa procesowego wskazanych przez nią w podstawie kasacyjnej mogło mieć - rzeczywiście - istotny wpływ na wynik sprawy, czego wymaga przepis art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c. Nie chodzi przy tym o czysto teoretyczną możliwość takiego wpływu, lecz o wykazanie, że w okolicznościach danej sprawy ten wpływ był (mógł być) realny, a można to stwierdzić dopiero wówczas, gdy w skardze zostanie podniesiony adekwatny w konkretnych okolicznościach faktycznych zarzut obrazy prawa materialnego (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 lipca 2014 r., I PK 316/13, LEX nr 1511811; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2014 r., I PK 208/13, LEX nr 1646059). Innymi słowy, możliwość uznania przez Sąd Najwyższy orzeczenia Sądu drugiej instancji za merytorycznie błędne uzależnione jest od oceny materialnoprawnych zarzutów, a jeśli ich nie powołano w skardze kasacyjnej, to nie sposób przyjąć, że nawet jeśli w rzeczywistości do naruszenia wskazanych przepisów doszło, to mogło to mieć wpływ na wynik sprawy.

W okolicznościach niniejszej sprawy oznacza to, że skarżący przy pomocy zarzutów naruszenia przepisów postępowania powinien zmierzać do wykazania, że wadliwość procedowania przez Sąd drugiej instancji była na tyle istotna, że doprowadziła do błędnego zastosowania przepisu (przepisów) prawa materialnego będącego podstawą rozstrzygnięcia zawartego w zaskarżonym orzeczeniu. Wynik sprawy bowiem, to jej rozstrzygnięcie, które jest oparte na przepisach prawa materialnego zastosowanych w ramach subsumcji ustalonego w sprawie stanu faktycznego pod właściwy przepis. Inaczej rzecz ujmując, zarzuty naruszenia przepisów postępowania nie mogą być celem samym w sobie, lecz muszą służyć wykazaniu błędnego zastosowania przepisu prawa materialnego, który stanowi

rzeczywistą podstawę prawną rozstrzygnięcia. Dlatego powołanie przez skarżącego zarówno w podstawie zaskarżenia, jak i we wniosku o przyjęcie jego skargi kasacyjnej do rozpoznania wyłącznie zarzutów procesowych uniemożliwia Sądowi Najwyższemu dokonanie oceny kasacyjnej w zakresie tego, czy w postępowaniu odwoławczym rzeczywiście wystąpiły uchybienia o tak znacznym ciężarze gatunkowym, że doprowadziły do wydania nieprawidłowego orzeczenia. Jest tak dlatego, że Sąd Najwyższy rozpoznaje skargę kasacyjną w granicach zaskarżenia oraz w granicach podstaw; w granicach zaskarżenia bierze jednak z urzędu pod rozagę nieważność postępowania. Oznacza to, że zakres dopuszczalnej kognicji Sądu Najwyższego wyznacza strona skarżąca, która z mocy art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c. powinna przytoczyć podstawy kasacyjne, zaś granice tych podstaw wyznaczają zarzuty naruszenia wskazanych przepisów prawa. Sąd Najwyższy jest władny dokonywać oceny tylko tych zarzutów, które zostały sformułowane przez skarżącego i nie może uwzględniać naruszenia innych przepisów, a zwłaszcza nie może zastąpić skarżącego w wyborze przepisów, które mogły być naruszone przy wydawaniu zaskarżonego orzeczenia.

Skarżący w podstawach kasacyjnych zarzucił wyłącznie naruszenie przepisów postępowania (przepisy prawa materialnego zostały wskazane w ich uzasadnieniu wykazującym istotny wpływ uchybień procesowych na wynik sprawy). Oznacza to, że nie jest możliwa ocena, czy sugerowane przez niego naruszenie przepisów prawa procesowego wskazanych zarówno w podstawie zaskarżenia, jak i we wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania mogło mieć - rzeczywiście - istotny wpływ na wynik sprawy.

Przyjmując nawet, na korzyść skarżącego, że przepisy prawa materialnego znalazły się (jednak) w podstawach kasacyjnych, co sprawia, że możliwa jest kontrola kasacyjna zarzutów odnoszących się do postępowania, należy podnieść, że są to: „art. 51 § 1 pkt 1 k.p.” i „art. 51 § 2 k.p.”, art. 52 § 2 k.p.c., 18^{3a} § 1 i 3 k.p., art. 30 § 4 k.p. Gdyby nawet przyjąć, że doszło do oczywistej omyłki pisarskiej i w rzeczywistości chodzi o art. 52 § 1 pkt 1 k.p., art. 52 § 2 k.p. zamiast art. 51 § 1 pkt 1 k.p.” i „art. 51 § 2 k.p.”, to skarżący nie wykazał potrzeby poddania kontroli kasacyjnej zaskarżonego wyroku ze względu na występowanie istotnego zagadnienia prawnego.

Przez istotne zagadnienie prawne, na które powołuje się skarżący, należy rozumieć problem o charakterze prawnym, powstały na tle konkretnego przepisu prawa, mający charakter rzeczywisty w tym znaczeniu, że jego rozwiązanie stwarza realne i poważne trudności, zatem przedstawiany problem powinien dotyczyć kwestii prawnych budzących rzeczywiście istotne wątpliwości, których wyjaśnienie ma znaczenie dla rozwoju prawa i praktyki sądowej (por. postanowienia Sądu Najwyższego z 10 marca 2010 r., II UK 363/09, LEX nr 577467; z 12 marca 2010 r., II UK 400/09, LEX nr 577468). Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego, podstawy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie mogą stanowić wątpliwości skarżącego, które można wyjaśnić za pomocą obowiązujących reguł wykładni bądź w drodze prostego zastosowania przepisów (postanowienia Sądu Najwyższego: z 28 grudnia 2004 r., I UK 187/04, LEX nr 2721740; z 16 marca 2009 r., III UK 90/08, LEX nr 707909; z 25 stycznia 2012 r., II UK 232/11, LEX nr 1215437; z 14 marca 2012 r., I PK 185/11, LEX nr 1214540).

Odpowiedź na postawione pytanie odnośnie do kwestii, czy przedmiotem dowodu (wniosku dowodowego) mogą być fakty mające na celu zakwestionowanie wiarygodności/prawdziwości źródeł osobowych zawiera się w treści art. 227 k.p.c. i jest oczywista. Zgodnie z tym przepisem, przedmiotem dowodu są fakty mające dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie. W związku z tym dowody (wnioski dowodowe) mające wykazać niewiarygodność zeznań świadków co do okoliczności faktycznych mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy mają przymiot „istotności”, o której mowa w art. 227 k.p.c. i nie mogą zostać uznane za nieprzydatne na podstawie art. 235² § 1 pkt 2 k.p.c.

Zauważyć też należy, że Sąd drugiej instancji zaakceptował oddalenie wniosków dowodowych opisanych przez skarżącego nie dlatego, że *a priori* odrzucił możliwość powoływania dowodów podważających wiarygodność zeznań świadków, ale dlatego, że uznał je za nieprzydatne (pozbawione znaczenia) dla oceny wiarygodności osobowych źródeł dowodowych w kwestiach istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy. Tym samym postawione pytanie nie dotyczy problemu występującego w niniejszej sprawie. Istotne zagadnienie prawne powinno występować w sprawie, a to oznacza, że jego rozstrzygnięcie będzie miało znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy (por. postanowienia Sądu Najwyższego z

dnia 26 września 2005 r., II PK 98/05, OSNP 2006 nr 15-16, poz. 243 oraz z 19 września 2013 r., I PK 98/13, LEX nr 1555051).

Ujęta w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. przesłanka ma miejsce wtedy, gdy zasadność podniesionych w niej zarzutów wynika *prima facie*, bez głębszej analizy prawnej. Dotyczy to więc jedynie uchybień przepisom prawa materialnego albo procesowego, zarzucanym sądowi drugiej instancji, o charakterze elementarnym polegających w szczególności na oparciu rozstrzygnięcia na wykładni przepisu oczywiście sprzecznej z jednolitą i ugruntowaną jego wykładnią przyjmowaną w orzecznictwie i nauce prawa, na zastosowaniu przepisu, który już nie obowiązywał, względnie na oczywiście błędnym zastosowaniu określonego przepisu w ustalonym stanie faktycznym (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 6 listopada 2015 r., IV CSK 263/15, LEX nr 1940571). Oczywiście jest przy tym tylko to, co można dostrzec bez potrzeby głębszej analizy czy przeprowadzenia dłuższych badań lub dociekań. Zarzucane uchybienia muszą zatem mieć kwalifikowany charakter i być dostrzegalne w sposób oczywisty dla przeciętnego prawnika (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2000 r., V CKN 1780/00, OSNC 2001 nr 3, poz. 52; z dnia 22 marca 2001 r., V CZ 131/00, OSNC 2001 nr 10, poz. 156).

Przedstawiane przez skarżącego wady postępowania dowodowego nie mają charakteru oczywistego, gdy zważy się, że konieczna byłaby szczegółowa analiza przeprowadzonych dowodów, aby uznać, iż podnoszone uchybienia spowodowały dokonanie ustaleń faktycznych nieuwzględniających twierdzeń skarżącego, że:

- 1) powód przechowywał dane na pendrive'ach na polecenie czy zgodnie z wytycznymi J. P.,
- 2) J. P. wygrywał pliki znajdujące się na pendrive'ach stanowiących podstawę dyscyplinarnego zwolnienia,
- 3) J. P. oraz Z. H. mieli wiedzę na temat zawartości pendrive'ów co najmniej na kilka miesięcy przed sporządzeniem dyscyplinarnego zwolnienia, tj. najpóźniej w chwili wysłania pytań do informatyka śledczego na przełomie listopada/grudnia 2016 r., a najwcześniej w chwili sporządzenia arkusza spisu z natury z dnia 5 stycznia 2016 r.,
- 4) pliki znajdujące się na pendrive'ach były niezbędne powodowi do dalszej pracy, a także jak długo te pliki powinny być przechowywane,

- co oznaczałoby, że powód nie dopuścił się ciężkiego naruszenia podstawowych obowiązków pracowniczych,
- rozwiązanie umowy o pracę nastąpiło z przekroczeniem terminu wskazanego w art. 52 § 2 k.p. a rzeczywistą przyczyną zwolnienia powoda była określona w art. 18^{3a} § 1 i 3 k.p. przesłanka dyskryminująca.

Nie jest też prawdziwe twierdzenie skarżącego, że Sąd drugiej instancji, przyjmując za własne ustalenia faktyczne Sądu pierwszej instancji, powielił błąd Sądu pierwszej instancji polegający na tym, że w stanie faktycznym nie ma ustaleń dotyczących kluczowych aspektów dla subsumpcji art. 52 § 1 pkt 1 k.p. Z przedstawionych ustaleń wynika bowiem, że zgodnie z regulacjami zawartymi w rozdziale IX funkcjonującego u pozwanej Regulaminu ochrony danych osobowych, znanymi powodowi, wszelkie nośniki z danymi osobowymi muszą być przechowywane w sposób uniemożliwiający dostęp osób nieupoważnionych oraz zabezpieczający je przed zagrożeniami środowiskowymi. Nadto wszyscy użytkownicy są zobowiązani do niezwłocznego, trwałego usuwania danych osobowych z nośników elektronicznych po ustaniu powodu ich przechowywania. Podlegające likwidacji elektroniczne nośniki informacji, w szczególności zawierające dane osobowe dyski twarde, powinny być komisyjnie niszczone w sposób uniemożliwiający odczyt informacji. Ustalono, że powód, niezgodnie z tymi postanowieniami, przechowywał na nośnikach mobilnych ogromne ilości danych wrażliwych. Do danych takiego rodzaju powód mógł mieć dostęp w związku z realizacją jego obowiązków pracowniczych, tj. np. skopiowanie danych na czas naprawy sprzętu komputerowego, jednakże po ustaniu takiej konieczności powód powinien te dane niezwłocznie usunąć. Pozwana posiada jasno określone procedury tworzenia kopii zapasowych danych w regularnych odstępach czasu i nie istniała jakakolwiek konieczność, aby powód przechowywał sporne dane wrażliwe obejmujące okres wielu lat na niezabezpieczonych nośnikach. Tego rodzaju ustalenia są wystarczające do prawidłowej subsumpcji art. 52 § 1 pkt 1 k.p.

Także zarzut pozwanej wskazany w piśmie rozwiązującym stosunek pracy, powołujący się na: nieuprawnione posiadanie i przechowywanie na niezabezpieczonych mobilnych nośnikach elektronicznych ogromnej liczby plików skopiowanych z dysków twardych komputerów pracowników OKE, zawierających

dane osobowe stanowiące to postanowień Rozdziału VIII i IX Regulaminu ochrony danych osobowych, został sformułowany w sposób jasny i zrozumiały.

Z tych powodów, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., orzeczono jak w sentencji.

[SOP]

[ms]